

Εξ αγχιστείας

[....]

Κάθε καλοκαίρι, κατά τα μέσα Αυγούστου έπαιρνα σ' ένα ζεμπίλι τα εργαλεία και κατέβαινα στον κάμπο της Μαντίνειας για να δουλέψω. Ήμουν βλέπεις βαγενάς. Επιδιόρθωνα τα παλιά βαρέλια και καθόμουνα εκεί μέχρι που άρχιζε ο τρύγος. Άλλαζα σάπιους παζούς, σπασμένες δόγες και άλλα τέτοια μερεμέτια. Ύστερα με το τελείωμα της εποχής γύριζα πάλι στο χωριό.

Η σκέψη μου ήταν στη Μαρίτσα και τα παιδιά. Σκεφτόμουν τη στιγμή που θα τους αντάμωνα πάλι. Ήμουν σίγουρος πως η γυναίκα μου θα είχε κάνει όλη τη λάτρα, θα είχε ασβεστώσει τις ξερολιθιές, ακόμα και το πάτωμα θα το 'χε σφουγγαρίσει με καρυδόφυλλα. Περίμενα πώς και πώς να γευτώ το ζυμωμένο ψωμί της. Μα πάνω απ' όλα να ανταμώσω πρώτα πάνω στις Πλάκες τα ορφανά που τώρα τα λογάριαζα για δικά μου παιδιά.

Τέσσερις ψυχές που φρόντιζα με αγάπη. Δεν ήμουν ο αληθινός τους πατέρας, μα δυο φορές τον χρόνο παπούτσια τους αγόραζα. Ακόμα και γιατρό όταν ήταν ανάγκη κουβαλούσα για δαύτα στο σπίτι!

Το ήξερα πως θα με περίμεναν και θα αγνάντευαν τον μουλαρόδρομο. Αλλά εγώ πάντα αργούσα και κατόρθωνα να τα κεραυνώνω με τη φωνή μου:

- Παΐδια, σας έπιασα!

Τα παιδιά ξαφνιάζονταν, αλλά και εγώ διασκέδαζα με την αμηχανία τους. Η μικρή Όλγα ήταν αυτή που έτρεχε κοντά μου πρώτη. Εγώ τότε έπεφτα στα τέσσερα, γάβγιζα σαν σκύλος και άρχιζα να την κυνηγώ. Στον χορό μπαίνανε και τα πιο μεγάλα μέχρι που απόκαμα. Λαχανιασμένος έφτιαχνα τη λωρίδα μου και έλεγα στα παιδιά:

- Πάμε τώρα, γιατί θα μας σκοτώσει η μάνα σας.

Άρπαζα την Όλγα από τις μασχάλες, την κάθιζα στο μπράτσο μου, έπαιρνα με το άλλο χέρι το ζεμπίλι και κινάγαμε.

Πηνελόπη Σαρλή